

ΦΟΙΒΟΣ

ΕΠΙΜΗΝΙΟΣ ΣΥΓΓΡΑΦΗ

ΠΕΡΙ

ΤΗΣ ΔΗΜΟΣΙΑΣ ΥΓΙΕΙΑΣ

ΤΗΣ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΚΗΣ ΥΓΙΕΙΝΗΣ ΚΑΙ ΤΗΣ ΠΡΟΧΕΙΡΟΥ

ΟΙΚΙΑΚΗΣ ΙΑΤΡΙΚΗΣ ΕΝ ΒΑΛΕΪΥΡΕΙ ΙΑΤΡΟΥ

ΥΠΟ

ΙΩΑΝΝΟΥ Π. ΠΕΡΡΑ

Εκδόσιν. πραγμ. φ. 5. Διὰ τὸ έξωτ. 5 50 μετὰ τοῦ Παραρτήρου καὶ Ἡλίου

ΠΡΟΣΙΕΤ'. — Ἐν Ἀθήναις τῆ 1 Ἀπριλίου 1894. — ΔΡΙΘ. 4.

ΠΑΝΤΟΙΑ ΘΗΜΑΡΗ

Ἐπιρροὴ τῶν ὥρῶν τοῦ ἔτους ἐπὶ τοῦ ἀνθρώπου (συνέχ. προηγ. φύλ.)

Ἐπατήρηθη ὅτι ἀρρωστοῦσι μᾶλλον κατὰ τὸ θέρος, ἀποθνῆσκουσι δὲ οἱ ἀρρωσταῦντες μᾶλλον κατὰ τὸν χειμῶνα, καί περ ἄλλα ἀρρωστήματα. (Ἀριστ. πρ. Α. 25. 28).

Μετὰ τὰς τροπὰς τοῦ ἡλίου ἀμφότερας μέχρις ἑκατῶν ἡμερῶν ἐπιθνήσκουσι μάλιστα περισσύτεροι ἄνθρωποι (αὐτόθι 26).

Οἱ πρὸς μεσημέριαν οἰκοῦντες μᾶλλον εἶσι μελανόφθαλμοι (Ἀρ. π. 13. 14).

Οἱ ἐν τοῖς θερμοῖς τόποις σοφώτεροι, ἢ ἐν ταῖς ψυχροῖς (15).

Αἱ τῶν ὥρῶν μεταβολαὶ ἐπιτείνουσι ἢ παύουσι τοὺς ἀνέμους, ἀκρίνουσιν ἢ ποιῶσι νόσους (Ἀρ. προβλ. Α. 3).

Ἐν ταῖς μεταβολαῖς δεῖ μάλιστα διακυβεῖν (προφυλάττειν).

Ἀπὸ ἀνατολῆς Πλειάδος (Πούλιας) οἱ ἐκ μακρῶν νόσων πάσχοντες μάλιστα ἀναιροῦνται (ἀποθνήσκουσι) καὶ οἱ γέροντες μάλιστα τῶν νέων (Ἀρ. προβλ. Α. 3).

1 ΔΗΡΙΛΙΟΥ 1894

Τὸ ἀμιχλῶδες ἔτος νοσηρὸν ἔσται.

Ἦν περὶ ἰσημερινῶν ἕαρος λιψὶ πνεύσας, ὕδωρ γίνεται (βροχὴ) (XXVI 27).

Ἡ προῖτα ψυχροτέρα τῆς ἑσπέρας (Ἄριστ. πρ. XXV. 15.)

Αἱ νύκτες τῶν ἡμερῶν ἐν ταῖς ἀλέαις (ἐν καιρῷ θερμῶν ἡμερῶν) πνιγρότεραι (16).

Ἐν τοῖς ὑψηλοῖς τῶν οἰκῶν ὁ ἀὴρ διευριπίζει (δρροίξει) καὶ μάλιστα ἐν ταῖς εὐδαίαις (νημερίαις), Ἄριστ. πρ. XXV. 22.

Ἡ πλείστον ὑομένη τοῦ ἕαρος χώρα, πολλοὺς καὶ ἀγαθοὺς καρποὺς ἀναδίδουσι (11λ. ἀρεσκ. φ. Δ.) (Ἡ χώρα, ἥτις δέχεται περισσοτέραν βροχὴν ἐν καιρῷ τοῦ ἕαρος πολλοὺς καὶ ὠραλοὺς καρποὺς παρέχει.)

Οὐ γὰρ οἶόν τε τὸ σῶμα ταλαιπωρεῖσθαι, οὐδὲ τὴν ψυχὴν, ὅπου μεταβολαὶ μὴ γίνονται ἰσχυραί. (Δὲν πρέπει νὰ ταλαιπωρῆται οὔτε τὸ σῶμα οὔτε ἡ ψυχὴ, ἐνθα αἱ μεταβολαὶ τῆς ἀτμοσφαιρας γίνονται ἰσχυραί). (Ἰπ. π, ἀερ. βδ. 26).

Τῶν περιστερῶν οἱ νεοσοὶ (πιτσούνια) εἶνε ἐξαιρέτα πρὸς βροχὰς ἐν καιρῷ καὶ τὸ φθινόπωρον, χειρίστα δὲ εἶσι τὰ τοῦ θε- ρους ἐν καιρῷ μεγάλης θερμότητος.

Ὁ Παῦλος ἐπίστευεν ὅτι ὁ δαίμων εἶνε ὁ ἀὴρ, ἐξ οὗ καὶ τὰ κατὰ διάνοιαν κακὰ. (Ἰερσο. II. 2. ἰδὲ πνεῦμα Θρησκείας Νικολαΐδου σελ. 455 καὶ περὶ τοῦ ἐν Ἰσλαδί ἀρμόδιου πολιτεύ- ματος Πύρλια).

Κατὰ 11 περίπου ἔτη ἀναφαίνεται ἐπὶ τοῦ δίσκου τοῦ ἡλίου ὁ μέγας ἀριθμὸς τῶν κηλίδων αὐτοῦ. Αἱ κηλίδες αὗται ἔχουσι μεγάλαν ἐπιρροὴν ἐπὶ τῆς γῆνιου ἀτμοσφαιρας· ἐπιγίνονται ἀνε- μοι, βροχὴ καὶ ψῦχος ἀλληλοδιαδόχως μετὰ θερμότητος, καὶ αἱ μαγνητικαὶ διαταρᾶξεις ἢ καταιγίδες. Ἡ κατάστασις αὕτη, ὡς ἤδη οἱ νεώτεροι παρετήρησαν, ἔχει ἐπιρροὴν καὶ ἐπὶ τῶν ἀνθρω- πίνων πράξεων, πολεμικῶν κλπ. Κατὰ τὸ ἔτος 1870 ὁ δίσκος τοῦ ἡλίου παρεῖχε τὸ μέγιστον τῶν κηλίδων.

Ἠδὲ καὶ τόπος εὐπνοῦς (ἀεριζόμενος) ὑγιεινὸν (Ἄριστ. πρὸς. V 34).

Εἶσι καιροὶ, καὶ οὐ καὶ αἱ νόσοι λαμβάνουσι διάφορον χα- ρακτῆρα· αἱ μὲν ἡπιώτεραι ἐνίοτε καθίστανται, αἱ δὲ φυλοτέρα καὶ κακοῦθεις, ἢ βήξ, ἢ συνάγχη, καὶ ἢ φθῆξ (φθίσις) καθίσταν- ται θανατηφόροι καὶ ἀνθίστανται ἐν κῆσῃ θεραπείᾳ. Διὰ τοῦτο καὶ τὰ φάρμακα τοῖς μὲν ὠφελοῦσι, τοῖς δὲ τ' αὐτὰ οὐχί.

Κατὰ δὲ τὰς μεταβολὰς τῶν ὠρῶν αὐξάνονται αἱ νόσοι ἢ παύ- ονται (Ἄριστ. πρ.), ὅθεν κατὰ τὰς ταιαύτας μεταβάσεις πρέπει τοῦ να προσέχωσιν οἱ ἄνθρωποι.

ΠΡΟΧΕΙΡΟΣ ΝΟΣΟΛΟΓΙΑ ΚΑΙ ΘΕΡΑΠΕΥΤΙΚΗ

Περὶ στειρώσεως. (Συνέχ. πρ.)

Ἡ ἰδiosisσυγκρασία, ἔχει σημαντικὴν ἐπιρροὴν ἐπὶ τῆς πα- ραγωγῆς. Ἐκαστος ἄνθρωπος, ἔχει ἴδιον τρόπον τοῦ ἀντλαμβά- νουσι τὰ διάφορα φαινόμενα, ἴδιον τρόπον τοῦ σκέπτεσθαι, τοῦ κρῖναι, τοῦ αἰσθάνεσθαι, ἴδιον τρόπον τῆς διαίτης κλπ. Ἡ τοι- αῦτη φυσικὴ διάθεσις ὑπάρχει συγγῆως ἐκ γενετῆς· ἀλλὰ ἐνίοτε προποιεῖται καὶ μεταβάλλεται διὰ τῆς ἀνατροφῆς καὶ τῆς μι- μῆσις τῶν προσώπων, μεθ' ὧν συναναστρέφεται καὶ συνδιαίτῃται Πῖστα ταῦτα ἀποτελοῦσι τὴν ἰδiosisσυγκρασίαν, ἥτις εἰς τινὰς καίρει τινὰς καλὰς πράξεις ἢ ἀποτροφὰς πρὸς τινὰ ἀντικείμενα.

Συνήθως ἡ ἰδiosisσυγκρασία εἶνε κληρονομικὴ. Τοιαύτη ἰδiosis- συγκρασία ἐπιφέρει καὶ ἴδιαις διαθέσεσι παραγωγικὰς καὶ ὑπεραισθη- τικὰς ἢ μειώσεως. Ἐνίοτε ἡ ἀλλαγὴ τῆς διαίτης καὶ τοῦ τρόπου τοῦ ζῆν ἐπιφέρει κατὰπτωσιν τῶν ὀργάνων τῆς παραγωγῆς· ἢ δι' ἐπανάληψιν τοῦ πρώτου βίου ἐπαναφέρει τὴν δύνάμιν τούτην. Ἰσχύουσι καὶ φάρμακα, θεραπεύοντα τὰς ταιαύτας ἀνικανότητας, ἴδιαις ἢ κἀτωθί σκευαῖα, τῆς ὁποίας ὁ βουλούμενος λαμβάνει ἀφ' ἑαυτοῦ πρὸ τοῦ ὕπνου, ἢ τὴν προῖταν νήστειαν ἀνὰ ἐν μικρὸν και- ϶λλον τοῦ γλυκοῦ, ὅταν ἔχη ἀνάγκην.

ΑΦΡΟΔΙΣΙΑΚΟΝ ΕΛΙΞΗΡΟΝ

Λάβε ὕδατος μελίσσης (aquae melissae)	δρ. 8
» κίτρου (aquae citri)	» 24
» ῥιζώματος μοσχοκαρῶν (tinct. muscadii)	» 2
» καρδαμώμου (tinct. cardamomi)	» 2
» βανιλλίας (vanilliae)	» 1

- βάμματος μόσχου (tinct. muscii) σταγ. 40
 - » ζινζιβέρεως (gingibori) δρ. 4
 - » φωσφόρου αιθερούχου (phosph. aeth.) δρ. 4
- M. κ. τ.

Συμπτώματα λυσσώντος κυνός.

Ο κατεχόμενος κύων εκ λύσσης έχει ήθος σοβαρόν, γράζει (γρυνιάζει) ακαταπαύτως, τὰ βλέμματά του έχει βλοσυρά, είνε ανήσυχος, αποστρέφεται τήν τροφήν, τρέχει αδιακόπως τήδε κάκεισε, έχει τήν ούραν προς τα κάτω· επιτίθεται κατά παντός κυνός και άλλου ζώου, τὰ όποια δαγκάνει εκ του στόματός του βέει σίελος και αποστρέφεται τό ύδωρ και πᾶν σπιλνόν.

Όταν δαγκάση τινά και επίφωρη πληγάν τότε άμείως πρέπει αυτη να πιεσθῆ περιξ, ίνα εξέλθῃ τό μεμολυσμένον αίμα, και συνάμα να πλυθῆ διά όξους άλμηρου ή διά αντιμολυσματικής ύλης, ή επί τῆς πληγῆς να επιτεθῆ καυστική άμμωνία, ή καυτηριασθῆ διά νιτρικοῦ άργύρου (καινώς πέτρας (νιτρική) ή διά καυτηριασθῆ διά πεπυρακτωμένου σιδήρου. Επί του χαλινού τῆς γλώσσης φύονται δύο φλύκταιναι λευκαι, και μάλιστα εις τόν άνθρωπον, τὰς όποιας καυτηριάζουσι διά πεπυρακτωμένου σιδήρου.

Προς Θεραπείαν διά φαρμάκων δρα Φοίβον έτους Γ. σελ. 135 και 152.

ΠΡΩΤΗ ΘΕΡΑΠΕΙΑ ΤΗΣ ΑΡΘΡΙΤΙΔΟΣ.

Τό πάθος τούτο προέρχεται συνήθως εκ κρυολογήματος εις τούς πρός τούτο ιδίως προδιατεθειμένους· είνε πάθος επώδυνον πυρετώδες και βασιανιστικόν. Θεραπείεσται ός ακολούθως.

- Εσωτερικώς.
- λ. Ένστικμίου τρυγός (tartar. stib.) δρ. 4
 - έγχυλίσματος κασσίου (extr. quassiae) κόκ. 30

- σασσαφράνου (extr. sassafras) κόκ. 30
- έγχυλ. Ιεροξόλου (extr. guaiaci) » 30

M. ποίησον καταπότια 30,
Χρήσις. Άνά δύο πρωτ. νήστως και έπιτέρας εν ώρα ύπνου.
Εξωτερικώς

- λ. βάμματος κολχικού (colchici) δρ. 24
 - » δωρονίκου (πταρνικής) (arnicae) » 8
 - » θειικού χαλκού (s. cupri) κόκ. 3
 - Σαλικής σόδας (Salicilat sodae) δρ. 4
- διάλυσον κ.τ.

ελαίου πηγάνου (ol. rhusae) σταγ. 10

Μηχ. τ.
Χρήσις. Ήπαίθειρε τό άλγοιν άρθρον πρωτ και έσπέρας.
Διαίτα. Διατήρει θερμόν τό σώμα, πίνε πτυσάνην άγρώστι-
η (άγριάδος), τρώγε άνά εν ών πρωτ, μεσημβριαν και έσπέρας,
κρέας έπιφίου καταμαθ, τρώγε πορτοκάλια, πίνε πορτοκαλάδας.
Άπεχε τῆς πύσεως οίνοπνεύματος και τῆς βρώσεως κρέατος βο-
είου, και άγρίων πτηνών, όσπρίων κλ.

Μουρέθωνον (Κουόμπειμπε.)

Είνε δένδρον τών Ινδιών, ό δε σταφιδοειδής καρπός αυτού είνε άρωματικός, ός ο κισσός παράγει και τούτο τούς κορύμβους αυτού ή γεύσις αυτού είνε εδάδης και πικρά μετά τινος έξείας ιδιότητος, ήτις τό διακρίνει. Είνε τονικόν του στομάχου, διουρητικόν κατάστρέφει τὰ εν αυτώ άέρια, περιστέλλει τόν σπλῆνα, ιδίως θεραπείει τήν βλενόρροιαν υπό δόσιν ενός ή δύο δραμίων μετά ζαχάρου καθ' ήμέραν τῆ προσθήκη 20 σταγματίων ελαίου του ήδυσμού και ενός κόκκου κόνειω στυπτηρίας κεκαυμένης.
Η χρήση του γίνεται ήδη μόνον ός αντιβλενορροιακόν.

Ἐρευστὴν κατὰ τῆς τριχορροίας

(τῆς πτώσεως τῶν τριχῶν τῆς κεφαλῆς)

- Α. βάμματος παρνικῆς (arnicae) δρ. 25
- ελαίου γαρουφάλων (ol. garuphal.) σταγμ. 10
- » τιφύου (λαβαντίδος) (ol. lavantul.) σταγ. 20
- μ. κ. τ.

Χ ρ ῆ σ ι ς. Κατὰ πᾶσαν προίαν λάβε ἐν τῷ γυάλῳ (κοίλῳ τῆς χειρὸς) ποσὸν καὶ ἐπέλειψον τὴν κόμην, ἐπαναλάμβανε τοῦτο καθ' ἐκάστην προίαν· οὕτως αἱ μὲν τρίχες στερεοῦνται καὶ δὲν πίπτουσιν, ἡ δὲ κεφαλή παρέχει ὀσμὴν εὐάριστον.

Ἐκαταπότια κατὰ τῶν παθῶν τοῦ στήθους.

- Α. κόνεως κομ. ἀμμωνιακοῦ (gum. ammoniaci) δρ. 4
- » πολυγάλου βιργινικοῦ (polygalae Vir.) κόκ. 30
- » ἐλύτρου (digitalis) » 20
- ἐχυλίσματος σκίλλης (extr. scillae) » 30
- » στραμμωνίου (extr. stramonii) » 20
- » ὀπίου (extr. opii) » 3
- π. καταπότια 30.

Χ ρ ῆ σ ι ς ἀνὰ ἓν πρωὶ νήστης καὶ ἑσπέρως ἐν ὄρῳ ὑπνου, καὶ εἰ μὲν οὐ φέρει ἀποτέλεσμα, ἀνὰ δύο.

ΠΑΝΤΟΙΑ ΘΥΜΑΡΗ.

Λίθος τῶν φιλοσόφων ἢ λίθος τῆς ἀθανασίας.

Οἱ πανάρχαιοι Αἰγύπτιοι ἦσαν οἱ μᾶλλον πεπολιτισμένοι καὶ προυνδευμένοι κατὰ τὰς ἐπιστήμας καὶ τέχνας. Οὗτοι εἶχον εὐρασώματι μυστηριώδεις, διὰ τοῦ ὁποίου μετέβαλον τὰ τότε γνωστά μέταλλα εἰς χρυσὸν καὶ εἰς ἄργυρον. Ἦτον τοσοῦτο ἀρχαιοτάτη ἢ ἐφευρέσις αὐτῆ, ὥστε τὴν ἀπέδιδον εἰς τὸν **Ἐρεσιμέγιστον Ἐρμηῆν**, ἢτο μυστηριώδης τέχνη καὶ ἐκάλουν ταύτην **Ἐρμητικὴν τέχνην**. Διὰ τῆς τέχνης ταύτης καθίσταντο οἱ τότε Αἰγύπτιοι πλουσιώτατοι.

Ἡ μυστηριώδης αὕτη τέχνη διετηρεῖτο ἐν τινὶ πόλει καλουμένῃ **Χημία** (α) ἐξ ἧς καὶ ὁ τρόπος τῆς κατασκευῆς τοῦτου ὀνομάζετο **χημία**. Ἐν τῇ πόλει ταύτῃ διετηροῦντο μυστηριώδη βιβλία, διδάσκοντα τὸν τρόπον τοῦ μεταβάλλειν τὰ κοινὰ μέταλλα εἰς χρυσὸν καὶ ἄργυρον. Ἐπὶ τοῦ βωμαιοῦ αὐτοκράτορος Διοκλητιανοῦ οἱ Αἰγύπτιοι πλοῦσιοι ὄντες, ἀπεστάτησαν κατὰ τῶν βωμαιοῶν, τοὺς ὁποίους ὁ Διοκλητιανὸς καταπολεμήσας, ἐνίκησε καὶ καθυπέταξεν. Τὴν ἐπανάστασιν ταύτην ὁ Διοκλητιανὸς ἀπέδωκεν εἰς τὰ μεγάλα πλοῦτη, τὰ ὅποια οἱ Αἰγύπτιοι εἶχον ἐκ τῆς χημικῆς τέχνης· διότι ὁ λαὸς, ὅταν πλουτίσῃ, ὑπερβαίνει τὰ ὅρια τοῦ βίου καὶ καθίσταται φιλελεύθερος καὶ ὑψηλόφρων, ἐν ᾧ ἡ πενία καὶ ἡ πτωχία ταπεινοὶ τοῦτον καὶ καθίστασι δουλόφρονά. «**Ἡ μὲν γὰρ πτωχία ἐπιφέρει ποταπότητα καὶ δουλὴν φρονήματος**· ἡ δὲ πενία ταπεινώσιν»." Ἰνα λοιπὸν ὁ Διοκλητιανὸς καταστήσῃ τοὺς Αἰγύπτιους δουλόφρονας καὶ ταπεινοὺς, μὴ δυναμένους πλέον νὰ πλουτίσῃ διὰ τῆς χημικῆς τέχνης, συνέλεξε πάντα τὰ μυστηριώδη βιβλία αὐτῶν, τὰ ὅποια κατέκαυσε καὶ ἐξηφάνισεν, ὡς καὶ τὴν πόλιν Χημίαν καὶ πάντας τοὺς **Μύστας** καὶ **εὐγάτας** τῆς μυστηριώδους ταύτης τέχνης· ἔκτοτε διετηρήθη μόνον ἡ ἰδέα ὅτι ὑπάρχει ὕλη τις, ἣτις προστιθεμένη εἰς τὰ κοινὰ μέταλλα μετέβαλλε ταῦτα εἰς χρυσὸν καὶ ἄργυρον· ἀλλὰ ὅποια ἦτο αὕτη καὶ πόθεν ἐξήγετο; Ἡ ἰδέα αὕτη ἐνέσπειρε τὸν πόθον τῆς εὐρέσεως τῆς ὕλης ταύτης.

Μετά τὴν υποδούλωσιν τῆς Αἰγύπτου παρὰ τῶν Ἀράβων παρελλοθεν εἰς αἶον, καθ' ὃν οἱ βωαμεθανοὶ Ἀράβες ἐκπολιτισθέντες παρὰ τῶν τότε ἐπικρατούντων Ἑλλήνων ἐν ἐπιστήμασι καὶ τέχναις, ἐγένοντο ὀπαδοὶ τῆς τοῦ Ἀριστοτέλους Σχολῆς καὶ βασῶται τῶν Ἑλλήνων φιλοσόφων· τότε ἐγεννήθη καὶ παρὰ τοῦτοις ὁ πόθος καὶ ἡ ἐρευνα πρὸς εὔρεσιν τῆς ῥηθιείσης ὕλης.

Ἡ ὕλη αὕτη ἐδοξάζον ὅτι εὔρισκεται ἰδίως ἐν τῷ χρυσῷ, καὶ ἤθουντο νὰ ἐξαχθῇ διὰ διαλύσεως τοῦ χρυσοῦ ἐντὸς ἰσχυροτάτου ἕλεος.

(α) Χημία παρὰ τοῖς Αἰγύπτιοις ἐκαλεῖτο καὶ τὸ μέλλον τοῦ ὀρθοῦ (Πλουτορ. Ἰσ. Ὀσ.)

Τὴν ἐρευναν ταύτης ἐκάλεσαν **ἀλχημείαν**, (τὸ ἄλ εἶνε ἀραβικὸν ἄρθρον). Οἱ δὲ πρὸς τοῦτο ἀπασχολούμενοι ἐκλήθησαν **ἀλχημικοί**. Πρὸς τοῦτο ἐνίσχολοῦντο πάσης τάξεως ἄνθρωποι καὶ σπουδαῖοι καὶ φαῦλοι. Κατέστη τὸ πνεῦμα τοῦτο ἐπιδημικόν, τὸ ὅποιον οἱ Ἄραβες τότε μετέδωκαν καὶ ἐν Ἰσπανίᾳ, ἐκεῖθεν μετεδόθη εἰς Γαλλίαν, Γερμανίαν, Ἰταλίαν καὶ ἀλλαγοῦ· μόνον οἱ Ἕλληνες τοῦ Βυζαντίου δὲν παρέδρχοντο. Πολλοὶ ἐπίσημοι σπουδαῖοι τῆς Δύσεως καὶ αὐτοὶ οἱ βασιλεῖς καὶ Ἐκκλησιαστικοὶ σπουδαῖοι καὶ μὴ κατελήθησαν ὑπὸ τῆς ἰδέας ταύτης, ὑπὲρ ἧς μετὰ φανατικότητος εἰργάσθησαν. Μεταξὺ τούτων ἀναφέρονται ὁ τῆς Ἀγγλίας Ἐρρίκος ΣΤ', Πάππας Λέων Γ', Ροδόλφος Β', ὁ ἐπωνομασθεὶς **Τρισμέγιστος Ἡερμῆς**, Φερδινάνδος Γ', Λεωπόλδος Α', ὁ μέγας Φριδερίκος κλπ. Οἱ φιλόσοφοι Λούθηρος, Λαίβνιτς καὶ ὁ σοφὸς Βάκων. Τὰς ἰδέας ταύτας ἐνίσχυσε καὶ τὸ ἐξῆς τυχαῖον συμβάν.

Γεωργὸς τις γέρονι ἀρωτριῶν ἐν Σικελίᾳ ἐξέθαψε τυχαίως διὰ τοῦ ἰνίου τοῦ ἀρώτρου χρυσοῦν ἀγγεῖον, περιέχον ὑγρὸν κίτρων, τὸ ὅποιον ἐκ περιεργείας ἔπιεν ὁ γεωργὸς εὐαρέστως. Μετ' ὀλίγον παρετήρησεν ὅτι αἱ τοῦ προσώπου βίτιδες ἐξηφανίσθησαν καὶ ἐξέλιπεν ἡ γεροντικὴ κατ' ἀστας αὐτοῦ καὶ κατέστη ἀκμαῖος.

Τὸ γεγονός τοῦτο ἐπίστευσεν ὁ σοφὸς Βάκων καὶ ἐσυμπέρανε, ὅτι τὸ βίβην ποτόν ἦτο διάλυσις τοῦ χρυσοῦ καὶ ὅτι οὗτος κατήρρωσε ἢ ἀνακάλυψε τοῦτο· ἀπέθανεν δὲ ἐν ἡλικίᾳ 90 ἐτῶν. Μετὰ τὸν Βάκωνα, ὁ Παρακέλσος ἰατρός Ἐλβετὸς ἐπιστεῦθη παρὰ πολλῶν ὅτι ἀνεκάλυψε τὴν ὑγρὴν τοῦτο. Ὑπὸ τὴν ἰδέαν ταύτην ὁ Παρακέλσος ἐπραττεν θαυμασίας θεραπείας· κατέκλυσε δημοσίως τὰ συγγράμματα τοῦ Ἱπποκράτους, τοῦ Γαληνοῦ καὶ ἄλλων ἰατρῶν ὡς περιττὰ πλέον. Τὰ φάρμακα αὐτοῦ ἦσαν τὸ ὕπνιον καὶ ὁ ὑδραργύρος· καὶ ὁμοίως ὁ μέγας οὗτος καταστρεπτικὸς ἀγύρτης ἀπέθανεν ἐν ἡλικίᾳ 48 ἐτῶν· καίτοι ἔλεγεν ὅτι ἀνεκάλυψε τὸ **φάρμακον τῆς ζωῆς** καὶ ἐν τοῖς συγγράμμασι αὐτοῦ ἀνέφερε διαφόρους τρόπους πρὸς ἀνακάλυψιν τοῦ **ιατρικοῦ τῆς μακροβιότητος**. Καὶ ὁ φιλόσοφος Καρτέσιος δυσχυρίζετο ὅτι ἀνεκάλυψε τὸ φάρμακον τῆς μακροβιότητος, ἔλεγεν ὅτι ἐμελλε νὰ ζῆσθαι πολλοὺς αἰῶνας καὶ ὁμοίως ἀπέθανεν ἐν ἡλικίᾳ 55 ἐτῶν. Μετὰ τὸν Καρτέσιον ἤρχισεν νὰ παρκαμᾶζῃ ἡ ἰδέα τοῦ ἰατρικοῦ τῆς ἀθανασίας ἢ τῆς

μακροβιότητος, ἤτοι τὸ **ἐλίξιρον τῆς ζωῆς**, ἢ ἡ **παγκοσμία πανάκεια**· διότι οὕτως ἐκάλουν τὸ ὑγρὸν τοῦτο ἰατρικόν.

Πολλοῦ τότε συσεσθῆθησαν καὶ ἐταιρίαι πρὸς τὴν ἐργασίαν ταύτην, ἐν αἷς κατετάχθησαν καὶ πολλοὶ σπουδαῖοι ἄνδρες.

Οἱ θιασῶται τῆς Ἀλχημίας ἔλεγον ὅτι ἡ ζητούμενη ὕλη δύναται νὰ παρέξῃ τὴν ἀθανασίαν μεταβάλλουσα τὰς ζωϊκὰς δυνάμεις ἐπὶ μακρόν. Ἡ ὕλη αὕτη προσέθε μὲνη καὶ εἰς στερεὰ σώματα μεταδίδει διὰ τούτων εἰς τὸν ἄνθρωπον τὴν δύναμιν τῆς μακροβιότητος καὶ τὴν ἀσφάλειαν τῆς ζωῆς. Ἐδόξαζον ὅτι ἡ ἐπιζυτούμενη ὕλη ὅταν φέρεται ἐπὶ τοῦ σώματος τοῦ ἀνθρώπου παρέχει ἀσφάλειαν τῆς ζωῆς καὶ τὴν μακροβιότητα. Ὅτι τὸ στερεὸν τοῦτο σῶμα γίνεται λίθος ἐρυθρὸς, διαφανὴς. Οὕτω πολλοὶ τῶν τῆς ἐποχῆς ἐκείνης στήριζόμενοι εἰς τὴν ἰδιότητα τοῦ τοιοῦτου λίθου, ἐν ἐκάλουν **λίθον ἀσφαλῆ τῆς μακροβιότητος ἢ φιλοσοφικόν**, ἔφερον ἐπὶ τοῦ σώματος ἢ ἐπὶ βακτηρίας. Οὕτω φρονούντες ἐπέπεσαν εἰς καταχρήσεις, κατέστρεψαν περιουσίας, κατεστάθησαν μέθυσοι καὶ ἀσῶτοι, πτωχοὶ, πολλοὶ δὲ ἀπέθανον ἐν καπηλείῳ, ἄλλοι κτύχειν ἀρρίζοντο καὶ πολλὰ δεινὰ ὄφειλταντο. Ἡ ἐπιδημία τῆς ἀλχημίας ἐπεκράτει μέχρι τῆς μεγάλης καὶ τρομερᾶς δημοκρατικῆς ἐπαναστάσεως τῶν Γάλλων, καὶ ἦν ὁ σοφὸς Λαθραζιέρος μετεμόρφωνε τὴν ἀλχημικὴν εἰς ἐπιστήμην τῆς χυμείας. Οὗτος ὁ μέγας ἀθλητὴς τῆς ἀναμορφώσεως τῆς χυμείας, ἐν ᾧ ἐν τῇ χυμείᾳ του εἰργάζετο εἰς τὸν διὰ τοῦ ἀριόφωτος φωτισμόν, αἴφνης δῆμιοι τῆς φρικώδους ἐκείνης δημοκρατίας ἀφῆρπασαν αὐτὸν καὶ ἀπεκεφάλισαν.

Ἐκτοτε οἱ ἀλχημιστὰι κατ' ὀλίγον ἐξέλιπον καὶ διετηρήθησαν πολλαχοῦ τινες ἐν αἰσχύρῃ καὶ κρύφῃ ἐργαζόμενοι.

Τὸ τοιοῦτο ὑγρὸν οἱ μὲν ἐφαντάζοντο ὅτι ἀνεκάλυψαν ἐκ βάμματος τοῦ ὑδραργύρου, οἱ δὲ ἐκ βάμματος θείου, ἄλλοι ἐκ χρυσοῦ καὶ ἀργύρου, λιθαργύρου, κλπ.

Τινὲς ἐδόξαζον ὅτι ἐκ τοῦ λίθου τῆς Ἀθανασίας ἠδύνατο ν' ἀπολαύσασιν καὶ τὰ ἀγαθὰ τῆς μελλούσης αἰῶλου ζωῆς, τὴν ὀλιβιότητα κλπ. Ὑπὸ τὴν ἔννοιαν ταύτην ἔλεγον ὅτι ὁ λίθος τῶν φιλοσόφων ἦτον ἡ **ψυχὴ τοῦ κόσμου**, καὶ συμμετέχει τῆς συγκοινωνίας τῶν ἀγγέλων καὶ δαιμόνων καὶ πάντων τῶν πνευμάτων ἐκ τῆς ἰδέας ταύτης παρήχθη ἡ ἀσπερολογία καὶ ἡ ἐκ ταύτης προφητεία. Τρεῖς λοιπὸν μεγάλας ἰδιότητας ὀφείλει νὰ ἔχει ὁ λίθος τῶν φιλοσόφων.

Α' τὴν διὰ τοῦ πλοῦτου εὐτυχίαν, Β' τὴν διὰ τῆς Παγκοσμίου Πανάκειας μακροβιότητα, Γ' τὴν τῆς ψυχῆς τοῦ κόσμου, ἢ τοῦ ἡγευτοῦ παρὰ τῷ Θεῷ. Ὑπὸ τὴν ἔννοιαν ταύτην ἡ ἀλχημεία ἐκαλεῖτο καὶ ἑρμῶ τέχνη· οἱ δὲ ἀλχημικοὶ ἐκαλοῦντο φιλόσοφοι ἢ ἀδιέπται.

Πολλοὶ τῶν τότε ἀλχημικῶν συνέγραψαν καὶ ἐδημοσίευσαν συγγράμματα περὶ εὐρέσεως καὶ κατασκευῆς τοῦ φιλοσοφικοῦ λίθου· ἀλλὰ εἰσι γεγραμμένα διὰ συγκεχυμένων καὶ δυσεξηγήτων φράσεων. Τινὲς ἐδημοσίευσαν καὶ συνταγὰς περὶ κατασκευῆς τοῦ φιλοσοφικοῦ λίθου, ἀλλὰ καὶ ταῦτα εἰσὶν σχολιὰ καὶ δυσνόητα.

Ἐν τούτοις καὶ ἐπὶ τῆς παρούσης ἐποχῆς ἡ ἰδέα τοῦ φιλοσοφικοῦ λίθου ὑπὸ τὴν ἔννοιαν τῆς **Ψυχῆς τοῦ κόσμου** ἀναγνωρισθεῖσα, τὸ πρῶτον ἐν Ἀμερικῇ μετεδόθη ἐν Εὐρώπῃ ὑπὸ τὸ ὄνομα **ζωϊκῆς μαγνητισμοῦ**, ὅστις πολλοὺς ἀπεπλάνησε.

Ἦρμασεν ἡ ἀλχημεία κατὰ τὸ 1200 μ. Χ. μέχρι τέλους τοῦ 1700.

Ἐν τούτοις αἱ πολυπρόνοιαι ἔρευναι τῶν ἀλχημικῶν πρὸς εὐρεσιν τῆς ποθεινῆς ὕλης, γενόμεναι εἰς πάντα τὰ σώματα ὀργανικὰ καὶ μὴ, ἀνεκάλυψαν πλείστας σκευασίας φαρμακευτικῆς, ἐν αἷς τὸν φῶσφορον, τὰ οἶναπνεύματα, διάφορα ὀξεῖα κλπ.

Ἡ λέξις **χημεία** καὶ **χημειτική** ἀναφέρεται παρὰ τοῦ σοφοῦ Ἀριστοτέλους, ὅστις θεωρεῖ ταύτην τέχνην πρὸς ἐξαγωγήν τῶν χυμῶν, διαφόρων φυτικῶν φαρμάκων, χρυσίμων εἰς τὴν θεωρητικὴν. Ἄτυχῶς ἤδη γράφουσιν τὴν λέξιν ταύτην διὰ τοῦ ἠγνοοῦντες ὅτι ἡ **χημεία** τῶν ἀλχημιστῶν παράγεται ἐκ τῆς αἰγυπτιακῆς πόλεως **Χημία**, ἐνθα μυστηριωδῶς μετεβάλλοντο, ὡς ἔφημεν, διὰ ὕλης τινὸς τὰ κοινὰ μέταλλα εἰς χρυσὸν καὶ ἀργυρῶν. Οἱ δὲ λατῖνοι ἔγραφον **χέμια** τὴν τέχνην ταύτην διότι τὸ ἡ εἰς εἰ προσφέρουσι.

Μετὰ τὸν Λαθραζιέραν οἱ γάλλοι ἔγραφαν τὴν λέξιν μετὰ τὸ ἰώτα (**Chimie**) τινὲς δὲ μετὰ τὸ γ. Ἡμεῖς ἔχοντες τὴν τοῦ Ἀριστοτέλους λέξιν **χημεία** ὀφείλομεν μετὰ τὸ γ γράφειν, καθ' ὅσον ἤδη ἡ φυσικὴ χυμεία πρὸς ἐξαγωγήν καὶ ἀνάληψιν τῶν χυμῶν ἐργάζεται. Ἡ δὲ διὰ τοῦ ἡ γραφομένη **χημεία** σημαίνει τέχνην τῶν **χημῶν** (**ἀχημῶν**) ὑπερὸ οὐδὲν σημαίνει. Σημαίνει δὲ καὶ **χάσμη**.

ΠΑΝΤΟΙΑ

Ἡ μὲν ἀπορία ἐπιφέρει τριπλοῦσιν καὶ δουλείαν φρονήματος· Ἡ δὲ πενία ἐξουτελλίζει τὸν ἄνθρωπον. Κέρδη κακοῦθη πάντοτε ἐπιφέρουσι ζημίαν. Ἄτὸ ἄδικον οὐκ ἀλλογεῖται. Ἡ μὲν ἀργία ἐπιφέρει ὄνειδος καὶ περιφρόνησιν. Ἡ δὲ ἐργασία ἐπαινον καὶ ὑπόληψιν.

Ἡλιθον, περιήλιθον, ἀπῆλιθον, ἀγνοῶν τὸ πόθεν καὶ ποῦ.



ΡΟΔΟΝ

Μυθολογεῖται ὅτι τὸ ρόδον ἐγένετο ἐκ τῶν δακρύων τῆς Ἀφροδίτης καὶ ἐκ τοῦ αἵματος τοῦ Ἀδάμιδος. Ἀφιερῶθη δὲ εἰς τὴν Ἀποκράτην διὰ τὴν σιωπὴν ἔχει δύναμιν διεγερτικὴν.

Τὸ ρόδον ἐκφράζει τὴν ἐχεμύθειαν. Ὑποδεικνύει ἀλληγορικῶς τὰ τοῦ ἔρωτος καὶ τοῦ ἡμέρου.



Δεινὸν τὸ παρευρίσκεισθαι μετὰ μὲν μικροῦν δεινότερον τὸ δικαίον μικροῦσας καὶ ἐτι δεινότερον τὸ διοικεῖσθαι ὑπὸ μικροῦσιν ἔρχοντος.



Καθὰπερ οἱ ἀγροὶ οὐ πάντοτε παρέχουσιν ἀγλαοὺς καρποὺς, οὕτω καὶ ἡ κοινωνία οὐ παρέχει πάντοτε ἀνδρας μεγαλόνοας.

Περιοδικῶς ἀναφαίνονται οἱ μεγαλόνοοι καὶ οἱ κοινοφελεῖς ἄνδρες εἰς ἐποχὰς ἀορίστους.

Πολλάκις παρέρχονται γενεαὶ καὶ αἰῶνες χωρὶς νὰ ἀναφαίνωνται τοιοῦτοι ἄνδρες, οἵτινές εἰσιν προωρισμένοι, ἵνα δοξάζωσι τὴν πατρίδα διὰ κοινοφελῶν καὶ ἐθνοσωτηρίων ἔργων καὶ νὰ διαιωθεῖσιν τὸ ὄνομά των.

Ὅταν ἡ θεία Πρόνοια θέλῃ νὰ ἀναδείξῃ κοινωνίαν ἢ ἔθνος καὶ καταστήσῃ ἐνδοξον, τότε παρέχει τοὺς βηθέντας μεγαλόνοοι καὶ κοινοφελεῖς βλαστοὺς.

Διάκωρος δις καὶ τρις οἱ ζῶντες ἐν τοιαύταις ἐποχαῖς κακοδαίμονες, δὲ οἱ ζῶντες ἐν ἐποχαῖς στερουμένους μεγαλόνων ἀνδρῶν.



Ἡ πρόοδος τῶν τεχνῶν καὶ ἐπιστημῶν κατὰ τὸν παρόντα αἰῶνα γίνεται εἰς ἐπινοήσεις διὰ τὰ ὕλικά κέρδη καὶ τὴν ἐφείρεσιν μέσων πρὸς εὐκολωτέρην καταστροφὴν τῶν ἀνθρώπων δι' ὀπλῶν καὶ ἄλλων σκευασμῶν. Ἐνώπιον τούτων περιορᾶται ἡ ἠλικία, ἡ ἀληθὴς φιλοσοφία καὶ πᾶσα γνῶσις ἐπιστήμη. Διὰ τοῦτο κατὰ τὴν γενεάν ταύτην δὲν ἀναφέρονται πλέον ἔξοχοι ἄνδρες καὶ ἐπιστήμονες καὶ πολιτικοί. Παρλεύσεται καὶ ἡ γενεὰ αὕτη καὶ ὡς ἀνεφανήσονται ἐν χρόνῳ μέλλοντι οἱ ἔξοχοι νόες.

ΠΟΙΚΙΛΙΑ.

— Τὰ δάση εἶναι περισσότερα εἰς τὴν Ἀμερικὴν ἢ εἰς τὴν Εὐρώπην, πρέχουσι δὲ 412 νέα εἶδη δένδρων, τινὰ τῶν ὁποίων μετεφυτεύθησαν ἐν Εὐρώπῃ.

— Τὸ ὕψιστον κατοικούμενον μέρος τῆς Γῆς εἶνε ἡ Μονὴ τῶν Βουδιστῶν ἐν Χαλέστη τῆς Θιβέτης, τὸ ὅποιον ἔχει ὕψος ὑπὲρ τὴν ἐπιφανείαν τῆς θαλάσσης 18 χιλιάδας μέτρων ἐν Περσῷ τῆς Ἀμερικῆς ὑπάρχει σταθμὸς σιδηροδρομικὸς εἰς ὕψος ὑπὲρ τὴν θαλάσσαν 5,000 μέτρων.

— Τὸ μέγιστον ὑδραγωγεῖον ὑπάρχει ἐν Περσῷ προϊστορικῆς ἐποχῆς. Ἔχει μῆκος 360,000 μέτρων.

— Πειραματικῶς ἐβαιώθη ὅτι, ὅταν ὁ Ἀλέκτωρ ᾖ νεός, ἡ δὲ ὄρνις ἠλικιωμένη, συνήθως οἱ νεοσσοὶ τούτων εἰσὶ ἠλικοὶ ὅταν ὁμοίως ἡ ὄρνις εἶνε νέη καὶ ὁ ἀλέκτωρ γέρον, οἱ πλεῖστοι εἰσὶν ἄρρενες.

— Ἐν νέᾳ Ὑόρκῃ τῆς Ἀμερικῆς τὰ πτηνὰ δὲν δύνανται νὰ εἰσδύσωσιν εἰς τὰς ὁδοὺς, διότι ἅλαι αὐταὶ καλύπτονται ὑπὸ σαρμάτων χρησιμευόντων πρὸς τηλεγράφους, τηλεφῶνα, μικρόφωνα καὶ πρὸς τὸ ἠλεκτρικὸν φῶς. Ἡ νέα Ὑόρκη ἤδη εἶνε ἡ ὑπερτέρα πασῶν τῶν πόλεων ὅλου τοῦ κόσμου.

— Ὁ δεινὸς καὶ πολυμαθὴς Μωάμεθ ὁ Β' ἐν τῇ πολιτικῇ τῆς Κωνσταντινουπόλεως, ἣν ἐκυρίευεν ἐξ ἐφόδου, εἶχε στρατὸν 300,000 καὶ πλοῖα 300, δι' ὧν πανταχόθεν ἐπολιόρκει τὴν νείαν ταύτην Ῥώμην.

— Τῶν περισσοτέρων τὰ νεογνὰ (τὰ πιτζούνια) εἰσὶ καλὰ πρὸς βρῶσιν κατὰ τὸ ἔαρ καὶ κατὰ τὸ φθινόπωρον, κατὰ δὲ τὸ θέρος καὶ τὰς θερμὰς ἡμέρας εἶνε κακὰ πρὸς βρῶσιν. (Ἀριστοτ. Ι. ζ.)

Διατί ὁ Ἰούδας ἐπροέδωκε τὸν Χριστόν.

Ἡ προδοσία τοῦ Ἰούδα, ἐνὸς τῶν διάδοκα μαθητῶν, ἔχει δώσει ἀφορμὴν εἰς πολλὰς εἰκασίας καὶ οὐκ ὀλίγας συζητήσεις, ὡς πρὸς τὰ ἐλαττήρια, τὰ κινήσαντα αὐτὸν εἰς τοιαύτην βδελυρὰν πράξιν. Ἐκ τῶν κυριωτέρων δὲ γνωμῶν παραθέτομεν ἐνταῦθα τὰς ἐξῆς:

Τινὲς ἐνόμιζαν ὅτι ἡ πράξις τοῦ Ἰούδα ἦτο ἀποτέλεσμα φρονηλαθείας. Ἀλλὰ τοῦτο δὲν φαίνεται ὀρθόν, διότι ἅπαντα τὰ περιστατικά, τὰ μετὰ τῆς πράξεως συνδεόμενα, δεικνύουσιν ἀνθρώπου ὑγιεῖς ἔχοντα τὰς φρένας. Οὔτε πάλιν δυνάμεθα νὰ ὑποθέσωμεν τὴν συναισθησίν καὶ ἠθικὸν τοῦ πρὸς τὴν δικαιοσύνην διότι εἴαν ὁ Ἰούδας ἐγνώριζεν ὅτι ὁ διδάσκαλός του εἶχε πράξει, ἡ ἐμελέτα, κακόν τι κατὰ τῆς πατρίδος του ἢ τῆς Ῥωμαϊκῆς ἀρχῆς, βεβαίως θὰ παρουσιάζετο ἔπειτα εἰς τὴν διαδικασίαν ὡς μάρτυς καὶ θὰ ἀπεικαλυπτεν αὐτὰ, ἀφοῦ μάλιστα οἱ ἀρχιερεῖς καὶ γραμματεῖς ἐζήτησαν μαρτυρίαν κατὰ τοῦ Χριστοῦ καὶ μὴ ἐφύσκησαν, ἠναγκάσθησαν νὰ προσαγγίωσιν ψευδομαρτυρίαν. Βεβαίως τούτου ἡ γνῶσις καὶ τοῦ ἐλαχίστου σφάλματος ἐκ μέρους τοῦ Χριστοῦ θὰ συνέτεινεν εἰς τὸ νὰ καθήσυχάσῃ τὴν συνείδησιν τοῦ Ἰούδα καὶ νὰ τὸν ἐμποδίσῃ ἀπὸ τοῦ νὰ παρουσιάσῃ ἔπειτα εἰς τοὺς ἀρχιερεῖς, νὰ ῥίψῃ κατὰ τὰ ἀργύρια καὶ νὰ αὐτοκτονήσῃ.

Ὅτε πρέπει νὰ ἀποδοθῇ ἡ πράξις του εἰς αἰσθηματικὴν ἐκείνην ὡς διὰ τὴν ἐπιπλοήν, τὴν ὁποίαν ἔλαβε παρὰ τοῦ Χριστοῦ, διότι ἐθεώρησεν ὡς ἀπώλειαν τὸ βαρύτεμον μῦρον, μὲ τὸ ὅποιον, ἡ Μαρία ἡ Μαγδαλινὴ ἤλειψε τοὺς πόδας τοῦ Κυρίου. Ἡ μετὰ τῶν ἀρχιερέων συμφωνία τοῦ Ἰούδα ἐγένετο δύο ἡμέρας μετὰ τὸ συμβῆναι ἐκεῖνο, οὗτε ἦτο τοιαύτης σημασίας τοῦτο, ὥστε νὰ τὸν ἐξώλησιν εἰς τόσον φοβερὰν πράξιν.

Ὅτε πάλιν εἰς ἀπλήν ἀισχροκέρθειαν. Διότι ὄχι μόνον ἦσαν τὰ 30 ἀργύρια (περίπου 60 φράγκα), πολλὴ εὐτελεὲς ποσὸν διὰ τὴν προδοσὴν τὸν διδάσκαλον καὶ φίλον του, ἀλλὰ καὶ δὲν θὰ ἐπέσπερην ἔπειτα τὰ ἀργύρια εἰς τοὺς ἀρχιερεῖς, τιπτόμενος ὑπὸ τῆς σπαιδίσεως ὅτι παρέδωκεν αἶμα ἀθίου, εἴαν μόνον καὶ μόνον πρὸς λογοπολίαν τὸν ἐπρόδιδεν.

Ὅτε τέλος εἰς τὴν ἐλπίδα ὅτι ὁ Χριστὸς ἐμελλε νὰ ἐκτελέσῃ θεομῆτι, διὰ τοῦ ὁποίου νὰ ἐλευθερωθῇ ἀπὸ τὰς χεῖρας τῶν ἐχ-

θρών του και να αναλάβη την επίγειον βασιλείαν, τὴν ὅποιαν οἱ μαθηταὶ του περιέμενον.

Ἡ πράξις αὕτη πρέπει νὰ ἀποδοθῆ μᾶλλον εἰς τὴν συνδρομὴν ὀλίγων ἐξ ὄλων τῶν ποιητῶν ἐλαττοῦν τούτων, ἐπισπευθεῖσαν καὶ ὑπὸ τοῦ φόβου τῆς κατασχύνης, ἣν θὰ ὑπέφερον, ἐὰν ὁ Χριστὸς ἀπεκάλυπτε τὰ ὅσα ἐτέκταιεν ὁ Ἰούδας κατ' αὐτοῦ, ἀφοῦ τοῦ εἶχε δώσει φανεράν νύξιν περὶ τούτου εἰς τὸ τελευταῖον ἐκείνου δεῖπνον.

Ὅπως καὶ ἂν ἔχη τὸ πρᾶγμα, ἡ ζωὴ καὶ τὸ τέλος τοῦ Ἰούδα παραδειγματίζουν μεγάλην καὶ σπουδαίαν ἀλήθειαν, διδασκομένην ὑπὸ τῆς Ἱερᾶς Γραφῆς· ὅτι δηλ. πᾶσαι αἱ ἀνθρώπιναι πράξεις καίπερ ἀ τ ο μ ι κ α ἰ καὶ ἐλευθέρως καὶ ἀνευ ἐξαναγκασμοῦ πραττόμεναι, εἶνε ὅμως κρῖκοι εἰς τὴν μεγάλην ἄλυσιν τῶν ἀνεξιχνιάστων βουλῶν τοῦ Θεοῦ, ὥστε ἐνῶ ἀφ' ἐνός ὁ ἀνθρώπος συναισθάνεται ὅτι ἐνεργεῖ κατ' ἴδιαν ἐκλογὴν καὶ βούλησιν, ἀφ' ἐτέρου συντελεῖ πρὸς παραγωγὴν τῶν σχεδίων τοῦ Θεοῦ.

Περὶ τοῦ τρόπου, καθ' ὃν ἐτελεύτησεν ὁ Ἰούδας, ἐγράφησαν πολλὰ καὶ ἐγένοντο πολλαὶ ὑποθέσεις, τὸ μόνον ὅμως βέβαιον εἶνε ὅτι ἠτόκτόνησε, κρεμασθεὶς πρῶτον καὶ καταπεσὼν· ἔπειτα ἐκ τῆς ἀγχόνης καὶ καταμελισθεὶς.

Τὸ παράδειγμα τοῦ Ἰούδα μᾶς διδάσκει προσέτι ὅτι οὐδεμίαν ἐξωτερικὴν σχέσιν πρὸς τὴν ἐκκλησίαν, οὐδεμίαν συμμόρφωσιν πρὸς τοὺς ἐξωτερικοὺς τύπους τῆς θρησκείας, οὐδεμίαν ἀπόκρυψιν τῶν ὑψίστων προνομιῶν τῆς εἶνε ἱκανὴ νὰ σώσῃ τὸν ἀνθρώπον, ἂν μὴ ἡ καρδία ἀνακαινισθῇ ὑπὸ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος τοῦ Θεοῦ. Ὅθεν δε μὴ ἀρκώμεθα μὴδὲ ἐπιστηριζώμεθα εἰς ταῦτα, ἀλλ' ὡς ἀγωνίζομεθα νὰ ἀποκτήσωμεν τὴν μαρτυρίαν τοῦ Ἁγίου Πνεύματος ἐν ταῖς καρδαῖς ἡμῶν, ὅτι εἴμεθα ἀληθῆ τέκνα τοῦ Θεοῦ διὰ πίστεως τῆς ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ. (Ἐφημ. τῶν π.)

Ὁ Ἰούδας ἦτον ἐκ γενετῆς φύσει κακὸς, μοχθῆρὸς καὶ ἀβέλτερος· αὐτὸν βιάσθη μεταβαλεῖν φύσιν πονηράν. » Τὸ θεῖον πνεῦμα δὲν ἦτο ἐν αὐτῷ πλήρες.

+*+*

Ἡὼς ἀπέθανον οἱ Ἀπόστολοι.

Ἐκ τῆς ἱστορίας καὶ τῆς παραδόσεως.

Ὁ Πέτρος ἐσταυρώθη ἐν Ρώμῃ μετὰ τὴν κεφαλὴν πρὸς τὰ κάτω.